

Uspavanka.

Spanček, zaspanček,
črn možic
hodi po noči,
nima nožic.

Tiho se durí,
okna odpró,
vleže se v zibko,
zatisne oko.

Lunica ziblje:

aja, aj, aj,
spanček se smeje —
aja, aj, aj . . .

Vida.

„Kr nec, a kje si ti?“

Kar mi je stari Šutej povedal,
bome, prečudno je to!
— Rakom sinoči sem vršo nastavil
baš pod brvojó.

Proti polnóči šel sem pogledát,
je-li kaj prida mi lov;
srečen mi lov je bil — s polno sem torbo
krenil veselo domov.

A kraj brvi se zagiblje rakitje,
voda vznemiri se,
in iz valov se dviga pošast mi,
dviga in širi se.

Črna kot tinta. Grozno zatuli:
»Kr nec, a kje si ti?«
»Šutej me v torbico svojo je spravil!«
v torbi mi zacvrli.

Torba in raki — rakom ajd žvižgat!
Da sem imel še kaj las,
ali mi bili bi vsi osiveli,
ali izpadli tačas! —

Oton Zupančič.

Tepežnica.

Šip, šap —
zdaj je tepežni dan . . .

Reši se, reši
pa me uteši!

Šip, šap —
daj mi denarca kaj,
rog ti daj sveti raj!

Šip, šap!

A. M. Rostov.

